

2. Do reklamacji powinny być dołączone w oryginałach następujące dokumenty:

- 1) do reklamacji z tytułu zwrotów za nie wykorzystane bilety na przejazd i innych roszczeń z umowy przewozu osób — bilet na przejazd,
- 2) do reklamacji z tytułu umowy przewozu przesyłek bagażowych — kwit bagażowy (odpowiedni dokument zastępczy), jeżeli przewoźnik go wydał,
- 3) do reklamacji z tytułu umowy przewozu przesyłek towarowych nadawca dołącza wtórnik listu przewozowego, odbiorca zaś — list przewozowy, albo odpowiednie dokumenty, na podstawie których odbywał się przewóz,
- 4) do reklamacji o zwrot kwot, na które przewoźnik wydał oddzielne pokwitowanie, dołącza się ten dokument,
- 5) do reklamacji z tytułu ubytków lub uszkodzenia przesyłki dołącza się — oprócz dokumentów określonych w pkt 2 lub 3 — kopię protokołu o stanie przesyłki, jeżeli został sporządzony i wydany,
- 6) do reklamacji z tytułu wyrządzenia szkody dołącza się — oprócz innych wymaganych dokumentów — dokument uzasadniający wysokość roszczenia odszkodowawczego.

3. Jeżeli zaginął dokument przewozowy lub inny dokument uzasadniający roszczenie, reklamujący powinien o tym powiadomić w piśmie reklamacyjnym lub zgłosić ustnie do protokołu. Jednocześnie należy dołączyć dowody stwierdzające zaginięcie dokumentu.

4. Jeżeli z reklamacją występuje inna osoba zamiast uprawnionego do reklamacji, dołącza się dokument przelewu praw albo pełnomocnictwa, w którym określono przedmiot reklamacji. Nie dotyczy to ubezpieczyciela występującego z roszczeniem zwrotnym.

§ 46. 1. Gdy reklamację wniosła osoba nieuprawniona albo reklamacja nie odpowiada warunkom określonym w § 45, przewoźnik obowiązany jest w ciągu 14 dni od dnia wniesienia reklamacji zażądać odpowiedniego jej poprawienia lub uzupełnienia w terminie 1 miesiąca od daty wysłania takiego żądania. Niespełnienie takiego żądania w terminie powoduje uznanie reklamacji za nie wniesioną, o czym należy uprzedzić reklamującego.

2. Jeżeli reklamacja zostanie poprawiona lub uzupełniona w terminie określonym w ust. 1, trzymiesięczny termin, przewidziany dla załatwienia reklamacji przez przewoźnika, liczy się dopiero od dnia jej poprawienia lub uzupełnienia.

§ 47. 1. O wyniku załatwienia reklamacji przewoźnik zawiadamia reklamującego, podając:

- 1) w razie uznania roszczenia — uznaną kwotę, termin przekazania należności i numer konta bankowego,
 - 2) w razie całkowitego lub częściowego nieuznania roszczenia — podstawę prawną wraz z uzasadnieniem.
- 2) Przewoźnik zwraca reklamującemu dokumenty przewozowe, zatrzymując dokumenty, na których podstawie uznał roszczenie.

Wezwanie do zapłaty

§ 48. 1. Wezwanie do zapłaty, z jakim przewoźnik występuje do zobowiązanego, sporządza się na piśmie.

2. W wezwaniu do zapłaty przewoźnik podaje kwotę i tytuł roszczenia wraz z uzasadnieniem, terminem i sposobem zapłaty, dołączając odpowiednie dokumenty.

Rozdział 7

Przepisy końcowe.

§ 49. Do czasu odrębnego uregulowania niżej wymienionych spraw, nie dłużej jednak niż do dnia 31 grudnia 1985 r., zachowują moc:

- 1) przepisy działu IV „Najem pojazdów” (§ 29—31) Regulaminu zarobkowego przewozu osób i bagażu oraz najmu pojazdów w osobowym transporcie drogowym, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 12 października 1962 r. (Dz. U. Nr 56, poz. 282),
- 2) przepisy działu III „Najem pojazdów” (§ 31—38), działu IV „Usługi spedycyjne” (§ 39—44) i działu V „Czynności ładunkowe” (§ 45—48) Regulaminu zarobkowego przewozu i spedycji w ciężarowym transporcie samochodowym, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 24 maja 1960 r. (Dz. U. Nr 31, poz. 174),
- 3) przepisy rozdziału 6 „Szczególne warunki najmu statku powietrznego (czarter lotniczy)” (§ 33—37) rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 17 sierpnia 1965 r. w sprawie przewozu lotniczego (Dz. U. Nr 39, poz. 250 i z 1971 r. Nr 12, poz. 122).

§ 50. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1985 r.

Minister Komunikacji: J. Kamiński

129

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 21 czerwca 1985 r.

w sprawie szczególnych warunków przewozu przesyłek towarowych w komunikacji kolejowo-żeglugaowej.

Na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 4 lit. a) ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. — Prawo przewozowe (Dz. U. Nr 53, poz. 272) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie reguluje szczególne warunki przewozu przesyłek towarowych w komunikacji kolejowo-żeglugaowej przez przedsiębiorstwo Polskie Koleje Pań-

stwowe, zwane dalej „koleją”, oraz przedsiębiorstwa żegluga śródlądowej, zwane dalej „żegluga”, wykonywanego na podstawie jednego listu przewozowego.

§ 2. Przewóz przesyłek w komunikacji kolejowo-żeglugaowej odbywa się na odległościach powyżej 150 km, obliczonych według taryfowych odległości kolejowych,

§ 3. Do przewozu w komunikacji kolejowo-żegluga-
gowej mogą być nadawane, po uzgodnieniu z żegluga,
rzeczy o masie nie przewyższającej wykorzystania ładowno-
ści środka transportowego żegluga przy istniejącym
w dniu ładowania przesyłki stanie wody na trasie prze-
wozu.

§ 4. Jeżeli nadawca załadował rzeczy stanowiące
przesyłkę do kilku wagonów, jest obowiązany przeka-
zać kolei załadowane wagony w zwartej grupie, określo-
nej w liście przewozowym. W przeciwnym razie klient
ponosi koszty segregowania wagonów.

§ 5. 1. Przewoźnik przyjmujący przesyłkę do prze-
wozu jest obowiązany zawiadomić o tym niezwłocznie
następnego przewoźnika określając:

- 1) nadawcę,
- 2) masę i nazwę towaru oraz rodzaj opakowania,
- 3) nazwę i adres odbiorcy,
- 4) miejsce i termin przekazania przesyłki.

2. Przekazanie przesyłki drugiemu przewoźnikowi
odnotowuje się w liście przewozowym.

3. Przy przekazywaniu przesyłki każdy z przewoźni-
ków może żądać sprawdzenia jej masy.

§ 6. Masa przesyłki określona według zanurzenia
śródką transportowego żegluga służy wyłącznie do obli-
czenia należności.

§ 7. Przeładunku przesyłki ze środków transportu
kolejowego na środki transportu żegluga lub od-
wrotnie dokonuje żegluga.

§ 8. 1. Przewoźnik, który przyjął polecenie od na-
dawcy lub odbiorcy w zakresie zmiany umowy przewozu
albo wskazówki co do postępowania z przesyłką na wy-

padek przeszkody w przewozie lub wydaniu przesyłki,
jest obowiązany porozumieć się niezwłocznie z drugim
przewoźnikiem. Odpis oświadczenia zawierającego pole-
cenie lub wskazówki dołącza się do listu przewozowego.

2. Zmiana umowy przewozu nie może spowodować
podziału przesyłki.

3. W razie niemożności wykonania polecenia lub
wskazówek, o których mowa w ust. 1, przewoźnik zawi-
adamia niezwłocznie nadawcę i odbiorcę oraz drugiego
przewoźnika.

§ 9. 1. Umowę przewozu przesyłki uważa się za
wykonaną po przewiezieniu przesyłki przez ostatniego
przewoźnika, wydaniu jej odbiorcy w miejscu przeznac-
zenia i pokwitowaniu odbioru przez odbiorcę.

2. Zawiadomienia o nadejściu przesyłki do miejsca
przeznaczenia obowiązany jest dokonać ten przewoźnik,
który przesyłkę wydaje odbiorcy.

§ 10. W razie podjęcia czynności ustalenia stanu
przesyłki w celu stwierdzenia, że doznała ona ubytku
lub uszkodzenia, przewoźnik podejmujący czynności
sprawdzenia zawiadamia o tym drugiego przewoźnika,
który ma prawo do uczestniczenia w tej czynności.

§ 11. W sprawach nie uregulowanych niniejszym
rozporządzeniem mają zastosowanie przepisy rozporzą-
dzenia Ministra Komunikacji z dnia 21 czerwca 1985 r.
w sprawie wykonania przepisów ustawy — Prawo prze-
wozowe (Dz. U. Nr 29, poz. 128).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem
1 lipca 1985 r.

Minister Komunikacji: J. Kamiński

130

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA KOMUNIKACJI

z dnia 21 czerwca 1985 r.

w sprawie przewozu przesyłek ekspresowych koleją.

Na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 4 lit. b) ustawy
z dnia 15 listopada 1984 r. — Prawo przewozowe (Dz. U.
Nr 53, poz. 272) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne.

§ 1. Rozporządzenie reguluje szczególne warunki
przewozu przesyłek ekspresowych koleją.

§ 2. Przesyłkę ekspresową stanowią rzeczy przewo-
żone w terminie 24 godzin na każde rozpoczęte 400 km
odległości taryfowej przewozu.

§ 3. 1. Poza rzeczami określonymi w art. 36 ust. 1
ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. — Prawo przewozowe
(Dz. U. Nr 53, poz. 272) z przewozu przesyłką ekspre-
sową są wyłączone:

- 1) rzeczy mogące wyrządzić szkodę osobom lub mieniu,
- 2) zwłoki i szcztaki zwłok ludzkich,
- 3) pieniądze, papiery wartościowe, kosztowności, rzeczy
szczególnie cenne oraz przedmioty mające wartość
naukową lub artystyczną,
- 4) rzeczy, których przewóz jest dopuszczony na warun-
kach szczególnych — bez zachowania tych warun-
ków.

5) rzeczy, które z powodu swych właściwości mogłyby
uszkodzić lub zanieczyścić inne przesyłki albo spo-
wodować potrzebę odkażenia wagonu bagażowego,
próżne opakowania, nowe meble oraz inne przedmio-
ty, których załadowanie jest uciążliwe i może spo-
wodować opóźnienie pociągu. Wyjątek stanowią:

- a) rzeczy, dla których przewidziane są normy masy
określone w taryfie,
- b) sprzęt balonów wolnych w opakowaniu brezentow-
ym, nadany do przewozu po odbyciu lotów,
pod warunkiem że czynności ładunkowe (również
przeładunek na stacjach pośrednich) wykonywane
będą przez nadawcę lub odbiorcę,
- c) próżne opakowania po przesyłkach ekspresowych
filmów, krwi i plazmy, nasienia zwierzęcego, go-
łębi pocztowych, owoców świeżych, pieczywa
świeżego, ryb, mleka i jego przetworów,
- d) rzeczy, których warunki przewozu zostały odręb-
nie uzgodnione z przewoźnikiem.

2. Spośród rzeczy niebezpiecznych do przewozu
przesyłką ekspresową dopuszczone są tylko takie, których
przewóz pociągami przeznaczonymi do przewozu osób jest
wyraźnie dozwolony na podstawie odrębnych przepisów.